

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1112/2016
28.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Стевановић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за ... "ББ" ..., кога заступа Анте Бошковић, адвокат из ..., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 626/16 од 10.03.2016. године, у седници одржаној 28.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ предлог туженог за одлучивање о посебној ревизији.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 626/16 од 10.03.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 626/16 од 10.03.2016. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 173/15 од 18.12.2015. године, у ставу првом и трећем изреке, којим је тужени обавезан да тужиоцу на име разлике у заради са увећањем на име сменског рада за период од 08.12.2011. до 29.07.2014. године укупно исплати 145.060,00 динара са законском затезном каматом на месечне износе ближе означене у изреци и накнади му трошкове поступка од 74.402,40 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио ревизију из чије садржине произлази да је изјављена због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном због потребе уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Предлог туженог је основан ради потребе уједначавања судске праксе (различите одлуке апелационих судова у Србији).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужилац је поднео тужбу против туженог "ВВ" ..., Секција за ... 06. марта 2015. године тражећи накнаду за сменски рад за период од 08.12.2011. до 27.07.2014. године. У току поступка Влада РС, дана 02. јуна 2015. године донела је одлуку о оснивању Акционарског друштва за ... Новоосновано Акционарско друштво "АА" истог дана усвојила је Статут Акционарског друштва. По члану 10. Статута основни капитал друштва је 233.352.660,692 динара од чега је укупан уписани новчани улог 11.947.565,354 динара. Ни одлука о оснивању Акционарског друштва ни Статут не садрже правила о обавезама новооснованог Акционарског друштва. Поднеском од 27. октобра 2015. године тужилац је као туженог означио "АА" ..., остајући у свему при наводима из тужбе. Субјективном преиначењу тужени се није противио истичући у поднеску од 18.11.2015. године да деобни биланс не постоји, а у ревизији је истакао да новоосновано друштво није преузело права и обавезе ранијег матичног и јавног предузећа. По обављеном вештачењу првостепени суд је расправу закључио и тужбени захтев усвојио.

Потврђујући првостепену пресуду жалбени суд сматра, између осталог, да је новоосновано друштво (нови тужени) пасивно легитимисан у овој парници на основу члана 147. Закона о раду јер је од матичног послодавца преузео општи акт и све уговоре о раду.

На утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев усвојен и када је нови тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде за сменски рад у спорном периоду исплати суме ближе означене у изреци. У погледу права тужиоца и квалификације рада нижестепени судови су применили закључак Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.09.2014. године, који се односи на права запослених на увећану зараду по основу сменског рада, по коме се рад у турнусима уподобљава сменском раду.

У изјављеној ревизији тужени не оспорава право тужиоца на увећану зараду за рад у сменама, али се оспорава пасивна легитимација новотуженог.

Наиме, тужени сматра да је евентуална новчана обавеза настала из правног односа тужиоца и првобитно туженог "ВВ" пре статусне промене, па је суд био дужан да мериторно одлучи у спору између учесника материјално правног односа тужиоца и "ВВ" које и даље постоји као активно привредно друштво. Осим тога, ревидент сматра да тужилац није пружио доказ на околност да је након статусне промене на друготуженог прешла обавеза да тужиоцу накнади потраживање настало до дана rasporeђивања у новонастало друштво.

По становишту Врховног касационог суда, истакнути ревизијски наводи су неосновани.

Наиме, терет доказивања испуњења обавезе или чињеница које утичу на престанак обавезе лежи на туженом (дужнику), а не на повериоцу (тужиоцу). Странака треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за

последницу добијање спора, па ризик недоказаности сноси странка на којој је лежао терет доказивања. Из члана 231. став 3. ЗПП произилази да је поверилац у обавези да докаже своје својство повериоца (да се налазио у радном односу и да је радио у сменама – настанак права), а на туженом лежи обавеза доказивања чињеница која спречава остваривање права или услед које је право престало (да није дужник и да је његова обавеза статусном променом престала). Осим тога, у примени члана 147. Закона о раду послодавац је у обавези да доказује преузимање општег акта и уговора о раду.

Тужени своје тврдње није доказао.

Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа и матичног предузећа није донет тужени није уопште пружио било какав доказ о "активи новонасталих предузећа и разликама вредности" из члана 452. став 1. ЗОО и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код њега а не код тужиоца.

По становишту ревизијског суда тужени је пасивно легитимисан у овој парници (осим по члану 147. Закона о раду) по још два основа и то:

а) по члану 452. став 1. ЗОО по коме "лице на које пређе нека имовинска целина физичког или правног лица или један њен део, одговара за дугове који се односе на ту целину, односно њен део, поред досадашњег имаоца и солидарно с њим, али само до вредности њене активе";

б) по члану 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС" 36/2011, 99/2011, 83/2014 и 5/2015) по коме "друштво стицалац постаје солидарно одговорно са друштвом преносиоца за његове обавезе које нису пренете на друштво стицаоца, али само до износа разлике вредности имовине друштва преносиоца која му је пренета и обавеза друштва преносиоца које је преузео, осим ако је са одређеним повериоцем друкчије уговорено".

Имајући у виду изложено, неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да преузимање уговора о раду представља обавезу послодавца "за будућност" (од момента заснивања радног односа запослених са новооснованим предузећем) јер закључени и преузети уговор у случају статусних промена подразумева испуњење обавеза по ранијем уговору, осим ако у актима о статусним променама није друкчије одлучено (послодавац није доказао да је одлучено друкчије).

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан